

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 298/2019-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 2. júla 2019 v senáte zloženom z predsedníčky Jany Baricovej, zo sudcov Miroslava Duriša a Mojмира Mamojku (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou JUDr. Gabrielou Kľačanovou, Andreja Kmeťa 28, Martin, vo veci namietaného porušenia základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžo 164/2015 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDACTED] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. marca 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie svojho základného práva

na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 10 Sžo 164/2015 (ďalej len „napadnuté konanie“).

2. Z ústavnej sťažnosti a jej príloh v podstatnom vyplýva, že sťažovateľka podala 8. januára 2015 Krajskému súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) opravný prostriedok proti neprávoplatnému rozhodnutiu Okresného úradu Martin, odboru pozemkovému a lesnému, č. k. OÚ-MT-PLO-2014/004588-VI.-URB-P z 27. novembra 2014 (ďalej len „rozhodnutie okresného úradu“). Krajský súd v danej veci rozhodol rozsudkom č. k. 22 Sp 4/2015-22 z 24. apríla 2015 tak, že rozhodnutie okresného úradu potvrdil. Sťažovateľka napadla rozhodnutie krajského súdu 15. mája 2015 odvolaním, o ktorom rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 10 Sžo 164/2015 z 28. septembra 2016 tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Predmetné rozhodnutie najvyššieho súdu však bolo zrušené nálezom ústavného súdu sp. zn. II. ÚS 57/2018 z 10. mája 2018, pričom ústavný súd konštatoval, že najvyšší súd porušil základné práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 47 ods. 3 ústavy a čl. 36 ods. 2 a čl. 37 ods. 3 listiny, ako aj jej právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Sťažovateľka ďalej uviedla, že po rozhodnutí ústavného súdu nebolo ku dňu podania ústavnej sťažnosti v napadnutom konaní najvyššieho súdu opätovne rozhodnuté.

3. Sťažovateľka sa domnieva, že najvyšší súd bol tým súdom, ktorý mal odstrániť nezákonnosti v rozhodnutí krajského súdu. On, naopak, potvrdil rozhodnutie krajského súdu ako vecne správne a riadny opravný prostriedok sťažovateľky zamietol. Sťažovateľka je toho názoru, že najvyšší súd svojím nezákonným postupom a vydaním nezákonného rozhodnutia, ktoré následne bolo zrušené zo strany ústavného súdu, zavinil v napadnutom súdnom konaní prietahy, ktoré nie sú ničím ospravedliteľné. Sťažovateľka považuje celkovú dĺžku súdneho konania v rozsahu štyri roky, dva mesiace a 14 dní za zjavne neprimeranú, s prihliadnutím na okolnosti prejednávanej právnej veci a taktiež s poukazom na tú podstatnú okolnosť, že ide o reštitučný nárok sťažovateľky.

4. Sťažovateľka ďalej uviedla, že najvyšší súd je povinný pri výklade a aplikácii právnych predpisov v súlade s nálezom ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 72/2010 dôsledne prihliadať na spravodlivú rovnováhu pri poskytovaní ochrany uplatňovaným právam a oprávneným záujmom účastníkov konania, keďže princíp spravodlivosti a požiadavka materiálnej ochrany práv sú podstatnými a neopomenuteľnými atribútmi právnej ochrany v koncepcii materiálneho právneho štátu.

5. Na základe uvedenej sťažostnej argumentácie sťažovateľka v závere svojej ústavnej sťažnosti navrhla, aby ústavný súd po prijatí ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie nálezom rozhodol tak, že vysloví porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 38 ods. 2 listiny, ako aj práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a prikázal najvyššiemu súdu v napadnutom konaní konať bez zbytočných prieťahov. Sťažovateľka taktiež žiadala o priznanie finančného zadosťučinenia vo výške 10 000 € a rovnako si uplatnila náhradu trov konania.

II.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) v čl. I § 1 až § 13 a § 16 až § 28 a § 32 až § 248 a § 250 a § 251.

8. Podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v § 9 neustanovuje inak.

9. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (m. m. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

11. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prietáhov.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom...

12. Pri výklade základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy si ústavný súd osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské

práva k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote, preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (m. m. II. ÚS 55/98, I. ÚS 280/08).

13. Poukazujúc na už uvedené, ústavný súd konštatuje, že jednou zo základných pojmových náležitostí ústavných sťažností namietajúcich porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (resp. čl. 38 ods. 2 listiny), ako aj práva na prerokovanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je totiž to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočností, že ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

14. Ústavný súd pri skúmaní podmienok pre prijatie ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie telefonickým dopytom na najvyššom súde zistil, že po rozhodnutí ústavného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. II. ÚS 57/2018 krajský súd spis opätovne predložil najvyššiemu súdu 16. júla 2018, pričom konanie bolo vedené pod novou sp. zn. 10 Sžo 4/2018. Najvyšší súd v konaní rozhodol 30. januára 2019 tak, že rozhodnutie krajského súdu potvrdil. Súdny spis bol vrátený krajskému súdu 1. marca 2019 a v čase podania ústavnej sťažnosti sa dané rozhodnutie doručovalo.

15. Vzhľadom na to, že v napadnutom konaní už bolo v čase podania ústavnej sťažnosti rozhodnuté a navyše spis už ani nebol v dispozičnej sfére najvyššieho súdu, ústavný súd konštatuje, že v čase podania ústavnej sťažnosti nešlo o aktuálny a trvajúci zásah do základných práv sťažovateľky zo strany najvyššieho súdu. Podľa zistenia ústavného súdu vec bola právoplatne skončená 27. marca 2019; ten istý deň, t. j. deň po podaní ústavnej sťažnosti bol potvrdzujúcu rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 10 Sžo 4/2018 z 30. januára 2019 doručený právnej zástupkyňi sťažovateľky. Z uvedeného

dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľky odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Vzhľadom na odmietnutie ústavnej sťažnosti ako celku stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľky, keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvá veta ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 2. júla 2019